

δὲ ὅτι ἀπομιμοῦνται τὰς κατοικίας τῶν ζώντων· διότι ἐνῶ αἱ διαστάσεις των εἶνε μικραί, καὶ ἐν ἐκάστῳ κατετίθετο ἄνωθεν συνήθως εἷς μόνος νεκρός, ὅμως ἔχουσι σχεδὸν πάντες θύραν ἐπ' ἱμιάς τῶν πλευρῶν, πρακτικῶς ἄχρηστον.

Πλὴν τῶν τάφων ἀνεκαλύφθησαν δύο Ἀκροπόλεις, ἡ μὲν ἐν Σίφνῳ, ἡ δὲ ἐν Σύρῳ· ἀμφότεραι δ' ἔχουσι τοῦτο τὸ ἰδιαιτερον χαρακτηριστικόν, ὅτι περιβάλλονται ὑπὸ δύο τειχῶν, ἐξ ὧν τὸ ἐσώτερον εἶνε παχύτερον καὶ ἔχει κατὰ διαστήματα πύργους τετραγώνους μὲν ἐν Σίφνῳ, μᾶλλον δὲ στρογγύλους ἐν Σύρῳ· τὸ ἐξωτερικόν τεῖχος εἶνε ἀσθενέστερον, ἀπέχει δὲ τοῦ ἐσωτερικοῦ τόσον, ὥστε μόνον εἰς ἄνθρωπος νὰ δύναται νὰ διέλθῃ. Ἡ τῆς Σύρου Ἀκρόπολις εἶνε σύγχρονος τῶν τάφων, ἡ δὲ τῆς Σίφνου κατὰ τι ὑστερωτέρα καὶ ἡ τειχοδομία αὐτῆς τελειότερα. Ταῦτα κατὰ τὰς ἐκθέσεις τοῦ κ. Τσουντα. Ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ταύταις ἐδαπανήθησαν δρ. 4, 106.

Ἄλλη δὲ ἀνασκαφὴ ἐγένετο ἐν τῇ νήσῳ *Ῥήνεια* ὑπὸ τοῦ ἐφόρου ἀρχαιοτήτων Δ. Σταυροπούλου, ἥτις ἔσχε κυρίως τοῦτο τὸ ἱστορικῶς σπουδαῖον ἀποτέλεσμα, ὅτι ἤνεγκεν εἰς φῶς αὐτὰς τὰς παλαιὰς ταφὰς τῆς Δήλου τὰς κατὰ τὴν κάθαρσιν τῆς νήσου τῷ 426/5 π. Χ. ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐξορυχθείσας καὶ εἰς Ῥήνειαν μετενεχθείσας, αὐτὰς τὰς «ἀνευρεθείσας θήκας τῶν τεθνεώτων». Ἐδαπανήθησαν ἐν τῇ ἀνασκαφῇ ταύτῃ δρ. 2, 104.

Ἐπὶ ὀλίγους μῆνας ἐξηκολούθησαν καὶ αἱ ἐν *Λυκοσοῦρα* ἀνασκαφαί, ἐποπτεύοντος τοῦ Κ. Κοντοπούλου. Ἀφ' οὗ ἐγένοντο συμπληρωτικαὶ τινες σκαφικαὶ ἐργασίαι ἐν τῇ παλαιότερᾳ ἀνασκαφῇ, ἐξητάσθη διὰ σκαφῆς τὸ κτίριον, ὃ ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων καλεῖται *Μαρμαρόπλακα*. Ἐδείχθη δὲ διὰ τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης, ὅτι τὸ προκείμενον κτίριον εἶνε μεγάλη δεξαμενὴ ἐκ πωρίων λίθων κατὰ τὸ ἰσοδομικὸν σύστημα κατεσκευασμένη. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ κ. Δαῖρφελδ ἐπισκεφθεὶς τὰς ἀνασκαφὰς ταύτας κατὰ τὸ λῆξαν

ἔτος διέγνω ὅτι τὸ ὑπὲρ τὸν ναὸν τῆς Δεσποίνης ἀποκαλυφθὲν ἐν ἔτει 1897 κτίριον ἦτο μέγας βωμὸς, ἐν ᾧ κατὰ Παισανίαν «οἱ Ἀρκάδες ἔθουον ἱερεῖα πολλά τε καὶ ἄφθονα», ὅμοιος τὸ σχῆμα τῷ περιφῆμῳ βωμῷ τῆς Περγάμου.

Ἀνῆλθε δὲ ὁ κ. Κοντόπουλος καὶ εἰς τὸ Λύκαιον ὄρος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποῖου ἐν κυκλικῷ χώρῳ 25 περίπου μέτρων παρετήρησε πλῆθος μικρῶν τεμαχίων ὄστων, ἐξ ὧν ὀρμώμενος φρονεῖ ὅτι ἐκεῖ ἦτο ὁ βωμὸς περὶ οὗ ὁ Παισανίας λέγει «. . . ἐπὶ τούτου τοῦ βωμοῦ τῷ Λυκαίῳ Διὶ θύουσιν ἐν ἀπορρήτῳ· πολυπραγμονῆσαι δὲ οὐ μοι τὰ ἐς τὴν θυσίαν ἡδὺ ἦν, ἐχέτω δὲ ὡς ἔχει καὶ ὡς ἔσχεν ἐξ ἀρχῆς». Πρὸ τοῦ βωμοῦ δὲ τούτου ἀνεφάνησαν δύο λίθοι κατὰ χώραν κείμενοι, οἵτινες εἶνε ἴσως αἱ βάσεις τῶν ἐκεῖ ἰδρυμένων τὸ πάλαι δύο κιόνων, ἐφ' ὧν ἴσταντο ἀετοὶ ἐπίχρυσοι. Διὰ τὰς ἐργασίας ταύτας ἐδαπανήθησαν δρ. 1,764.

Ἐξηκολούθησαν δὲ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος καὶ αἱ ἀνασκαφαὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ, περιορισθεῖσαι κυρίως εἰς τὴν ἐντελῆ ἀποκάλυψιν τοῦ ὑπολειπομένου μέρους τοῦ Γυμνασίου καὶ εἰς τὴν ἀνασκαφὴν τοῦ πρὸς νότον τούτου οἰκοδομήματος, ὃ φαίνεται ὅτι εἶνε Βαλανεῖον. Πρὸς δυσμὰς δὲ τοῦ Ἀδάτου, ἔνθα ὡσαύτως ἀνεσκάφη χῶρός τις, εὐρέθη σπουδαιότητι ἐπιγραφῆ τῶν τελευταίων χρόνων τῆς Ε' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. ἀναγράφουσα καὶ καθορίζουσα τὰς θυσίας, ἃς ἡ πόλις τῶν Ἐπιδαυρίων ἐτέλει τῷ Ἀσκληπιῷ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀσκληπιείων, ὡς φαίνεται. Ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐθυσιάζοντο δύο βόες, ὁ μὲν τῷ Ἀπόλλωνι, ὁ δὲ τοῖς σὺν τῷ Ἀπόλλωνι λατρευομένοις θεοῖς. Ἐπὶ δὲ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἀσκληπιῦ ἐθυσιάζοντο τρεῖς βόες, ὁ μὲν τῷ Ἀπόλλωνι, οἱ δὲ δύο ἕτεροι τοῖς σὺν τῷ Ἀσκληπιῷ λατρευομένοις θεοῖς καὶ θεαῖς. Συγχρόνως δὲ ἐθυσιάζετο ἀλέκτωρ τῷ Ἀσκληπιῷ, ἀλεκτορὶς τῇ Ἀθητῷ καὶ ἕτερα τῇ Ἀρτέμιδι· προσεφέροντο δὲ καὶ τὰ διὰ τὰς θυσίας ἀναγκαῖα, σίτος, κριθαὶ καὶ οἶνος. Οἱ μηροὶ